

Rimstad: Ved første behandling sagde jeg, at vi ikke på forhånd ville stille os afvisende over for en mulig tilslutning til lovforslaget, men at vi ønskede at se udvalgsbetænkningen, før vi tog endelig stilling. Denne betænkning foreligger nu, og den er — jeg burde vel næsten sige naturligvis — fuld af anker over, at denne vigtige og i økonomisk henseende så omfattende sag behandles så hurtigt. Der siges i betænkningen, at det nedsatte udvalg bl. a. på grund af manglende tid ikke har kunnet trænge til bunds i problemerne. Videre står der, at folketinget nu er nødsaget til at træffe en hastebeslutning, og endelig, at man føler sig brøstholden over lovforslagets sene fremkomst, der helt urimeligt gør en så betydningsfuld sag til en hastesag.

Hvorfor skal der da være en sådan fart på i denne sag? Ja, det står også i betænkningen. Det skal der, fordi SASs likviditet kræver hurtig støtte. Med andre ord: pengene eller livet! Og livet er her Det skandinaviske Luftfartsselskabs liv, det er dets eksistens.

Principielt synes vi, at der er mange gode grunde til at bevare denne eksistens; vi nævnte en række af dem ved første behandling og skal ikke gentage dem her. Men når dette er sagt, skal det tilføjes, at der også er særdeles vægtige grunde for, at man nu sikrer sig, at folketinget ikke igen skal udsættes for et hold up som dette.

Et mindretal i udvalget, venstres og det konservative folkepartis medlemmer, foreslår i betænkningen at lade ombudsmanden se på, om en placering af ansvaret kan og bør foretages hos de tjenestemænd, som trafikministeren har valgt til medlemmer af SASs bestyrelse, og som utvivlsomt på et tidligere tidspunkt kunne have underrettet den højtærede minister om udsigterne til det finansielle uvejr, der nu hænger over Det skandinaviske Luftfartsselskabs hoved. Jeg finder ikke, at denne tanke med at blande ombudsmanden ind i spørgsmålet om ansvaret er god. Hvis der i SASs administration ikke er foregået noget i strid med loven — og det kan man vist gå ud fra der ikke er efter embedsmandsudvalgets beretning at dømme — bør man som eneste konsekvens for de pågældende bestyrelsesmedlemmer skifte dem ud med andre, som man kan have mere tillid til på den pågældende plads.

Sådan gør man i den forretningsverden, der er baseret på det private initiativ, og det er vel egentlig den verden, vi mener at befinde os i her. Det er ikke enhver givet at leve op til de forudsætninger, som et bestyrelsesmedlem i et stort aktieselskab nødvendigvis må have for at påtage sig denne post og bære det ansvar, der er forbundet dermed; men manglende forudsætninger og manglende dømmekraft er ikke nogen lovovertrædelse, der tvangsmæssigt medfører ansvarsplacering.

I denne forbindelse vil jeg tilføje, at jeg er tilfreds med den højtærede trafikministers udtalelse ved første behandling om, at man i fremtiden må se på, hvilke folk man kan vælge ind i SASs bestyrelse, særlig hvis dette betyder, at der nu skal vælges nye folk. Det bør i så fald siges til trafikministeren: glem så ikke at give disse nye folk bedre instrukser, end de gamle havde. Der ligger nemlig for en meget stor del ansvaret gemt, og altså gemt hos den højtærede minister.

For mit parti har det ligesom for udvalgsflertallet i denne sag været afgørende, at en tvungen likvidation af SAS ikke bør finde sted. Vi er af den opfattelse, at en sådan begivenhed på nærværende tidspunkt vil give en alt for uheldig genlyd i udlandet. Der er her, som sagen er lagt op, ikke noget valg at træffe. Den præsenterede regning må betales, men vi har pligt til at sørge for, at en ny regning, som måske allerede er under forberedelse, ikke fremkommer.

Jeg efterlyser her fra socialdemokratisk side de så højt besungne muligheder for at etablere et skandinavisk samarbejde på et tredobbelt socialistisk regeringsplan. Et sådant samarbejde, som vi for resten har set og hørt meget lidt til i den foreliggende sag, kan jo også indledes med kontrolformål for øje, for kontrol må der til. Derfor kan vi også støtte det af udvalget stillede ændringsforslag, der netop betyder forøgede kontrolmuligheder.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Det er jo tradition i det høje ting, at man takker udvalget og særlig takker et udvalg, som giver tilslutning til det lovforslag, man har fremsat, og jeg skal derfor også begynde med at takke udvalgets flertal